യുദ്ധം ഏതു പ്രശ്നത്തിന്റെ പരിഹാരമാണ്?

വീണ

കാർഗിൽ സംഘർഷത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ യുദ്ധവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒട്ടേറെ ലേഖനങ്ങൾ കേരളീയത്തിന് അയച്ചുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ തെരഞ്ഞെടുത്ത രണ്ടുമൂന്നു ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. അതിലെ ആദ്യലേഖനമാണിത്. ഈ വിഷയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങൾ ഇനിയും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്.

ഇന്ന് ലോകത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം പണം ചെലവാക്കുകയും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന വലിയൊരു വ്യവസായവേദിയാണ് പ്രതിരോധവും പ്രതിരോധപ്രവർത്തനങ്ങളും. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ പലതലങ്ങളിൽ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിലും നശിപ്പിക്കുന്നതിലും പ്രതിരോധപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള പങ്ക് അസാമാന്യമാണ്. ഇന്ത്യതന്നെ കഴിഞ്ഞ ഒരു വർഷത്തിൽ 40,000 കോടി രൂപയാണ് പ്രതിരോധപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ചിലവാക്കിയത്. എന്നാൽ, ഇതിന്റെ ഒരു പത്തുശതമാനമെങ്കിലും ഇന്നാട്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാനുപയോഗിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ മാത്രമല്ല ലോകമെമ്പാടും ഇതുതന്നെ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പത്രങ്ങൾ അരിച്ചുപെറുക്കി നോക്കിയാൽ ഒരു സൃഷ്ടിപരമായ വാർത്ത കണ്ടെത്തുക ഏറെ പ്രയാസമാണെന്നു കാണാം. അതിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് ലോകമെമ്പാടും മാത്രമല്ല, വ്യക്തിജീവിതങ്ങളിലും അരങ്ങേറുന്ന യുദ്ധങ്ങളുടെ പലമുഖങ്ങളാണ്. കൊസോവോയിൽ യു.എസും നാറ്റോയും ചേർന്ന് ആക്രമണം നടത്തുന്നു. തായ്‌വാനെതിരേ ചൈനീസ് പടനീക്കമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു തുടങ്ങി യു.എൻ. ഇറാഖിൽ നടത്തുന്ന ആയുധപരിശോധനയും ഭാര്യ-ഭർത്താവിനെയോ മറിച്ചോ കൊന്ന വാർത്തകളും, ബലാൽസംഗങ്ങളും കുട്ടികൾക്കും സ്ത്രീകൾക്കും നേരെയുള്ള അതിക്രമങ്ങളുംകൊണ്ട് പത്രങ്ങളും വാർത്തകളുമൊക്കെ യുദ്ധമുഖരിതമാണ്.

എല്ലാകാലവും എല്ലാ രാജ്യങ്ങളോടും വളരെ നല്ല ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നവരാണ് ഭാരതീയർ. കയറി ആക്രമിക്കുന്ന സ്വഭാവം തീരെ കുറഞ്ഞവരും. എന്നാൽ, വളരെ ശക്തമായ അടിയൊഴുക്കുപോലെ ജീവിതങ്ങളിൽ 'ശാന്തിമന്ത്രവും', 'ലോകാ സമസ്താ സുഖിനോ ഭവന്തു' എന്ന വിശ്വാസങ്ങളും നമുക്കുണ്ടായിരുന്നു. അധികമായി ആയുധങ്ങളുണ്ടാക്കാനോ ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കാനോ താത്പര്യമില്ലാതിരുന്ന നമ്മൾ, പലപ്പോഴും പ്രശ്നങ്ങളിൽ പെട്ടുഴലുന്ന രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ശാന്തിദൂതുമായി പോകാൻ വിമുഖതയും കാട്ടിയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ നടന്ന രണ്ടു ലോകമഹായുദ്ധങ്ങൾക്കുംശേഷം ലോകത്തെ മൊത്തത്തിൽ ബാധിച്ച 'യുദ്ധജ്വരം' നമ്മളേയും പിടികൂടി. അതിന്റെ തുടർച്ചയെന്നോണം അയൽക്കാരനെ ഭയക്കുകയും അതിനെതിരേ ആയുധങ്ങൾ കുന്നുകൂട്ടുകയും അന്യോന്യം ആരോപണങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് നിത്യസംഭവങ്ങളായി.

എന്നാൽ ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെയാണ് ഗാന്ധിജി, ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മേൽക്കോയ്മയിൽനിന്നും അഹിംസാമന്ത്രമൊന്നുമാത്രം ഉരുവിട്ട്, നാടിനെ സ്വതന്ത്രമാക്കിയത്. ഈ നാട്ടിൽതന്നെയാണ് ഹിംസയും അനീതിയും പെരുകിയ കാലഘട്ടത്തിൽ 'ശാന്തിമന്ത്ര'വുമായി ബുദ്ധദേവൻ ജനമധ്യത്തിലേക്കിറങ്ങിയത്. എന്നാൽ, മനുഷ്യവംശം ഒന്നാകെ അപമാനംകൊണ്ട് തലകുനിക്കേണ്ട ശാസ്ത്രവിഡ്ഢിത്തമായ ആദ്യ ആണവപരീക്ഷണത്തിന് 'ബുദ്ധന്റെ ചിരി' എന്നാണ് നാം പേരിട്ടത്. ആത്മീയപരിവേഷം എല്ലാത്തിനും കൊടുക്കുന്ന നമ്മുടെ പൊള്ളത്തരമായിരുന്നില്ലേ ആ സംഭവം പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നത്. വളരെ കൂടുതൽ നാശമുണ്ടാക്കുന്നതറിഞ്ഞിട്ടും അതു മറച്ചുപിടിച്ച് ഭക്രാനങ്കൽ പോലൊരു അണക്കെട്ടിനെ 'വികസനക്ഷേത്ര'മായി വിശേഷിപ്പിച്ച നെഹ്റുവിന്റെ മാനസികാവസ്ഥയിൽനിന്നും നാമേറെ വളർന്നോ. (അതേപ്പറ്റി അവസാന വർഷങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം വളരെ വ്യാകുലനായിരുന്നകാര്യം വിസ്മരിക്കുന്നില്ല.)

ഒരിക്കലും നമ്മൾ വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത സത്യം ആയുധമെടുക്കുന്നവനെതിരേ മാത്രമേ മറ്റൊരാൾക്ക് ആയുധങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാനാവൂ. നമ്മുടെ നാവിൻതുമ്പിലും മനസിലും പ്രവൃത്തിയിലും നിറയുന്ന അഹിംസാത്മകതയെ നശിപ്പിക്കാൻ ഹിംസയ്ക്കു കഴിയില്ല എന്നായിരുന്നു ഗാന്ധിജി വിശ്വസിച്ചത്. നേഴ്സറി കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചാൽപോലും നമ്മളതു കാണും. ഒരടിക്ക് മറുപടിയായി രണ്ടടി കൊടുക്കുന്ന കുട്ടികൾ തമ്മിലാണ് ശത്രുത. അടിച്ചാൽ തിരിച്ചടിക്കാത്ത കുട്ടിയുമായി ശത്രുതയുണ്ടാക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ. ആ സത്യങ്ങളൊക്കെ അപ്പാടെ മറന്നിട്ടാണ് നമ്മളീ സംഘർഷത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം നിലനിർത്തിപോരുന്നത്. ഇന്ത്യ ഭൂഖണ്ഡാന്തര മിസൈലുണ്ടാക്കുന്നു, പാക്കിസ്ഥാനും. പാക്കിസ്ഥാൻ ഒരുതവണ ആയുധപരീക്ഷണം നടത്തിയാൽ നമ്മൾ തൊട്ടുപിന്നാലെ നാലുതവണ അതുതന്നെ ചെയ്യുന്നു. യുദ്ധം തുടങ്ങിയാലോ, എതിർകക്ഷി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തേക്കുമെന്ന കരുതി 'സാധ്യതകളെ' കുറിച്ചും പ്രസ്താവനകളിറക്കുന്നു. എതിർകക്ഷിയും അതുതന്നെ ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ നിരന്തരസംഘർഷത്തിന്റെയും അവിശ്വാസത്തിന്റെയും അലകൾ എല്ലിയടത്തും നിറയുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യരെയും ഒരുപോലെ പരിതാപകരമായ ദുരിതപൂർണമായ അവസ്ഥകളിലേക്ക് നാം തള്ളിയിടുന്നു.

പക്ഷേ, യുദ്ധത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണത അതിന്റെ എല്ലാ അർത്ഥങ്ങളിലും തലങ്ങളിലും അനുഭവിക്കുന്നത്, യുദ്ധം അരങ്ങേറുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരാണ്. കൃഷിചെയ്തിട്ടോ, കാലിമേയ്ച്ചിട്ടോ, മറ്റെന്തെങ്കിലും കൊച്ചുകാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടോ ജീവിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യർക്ക്, രായ്ക്കുരാമാനം എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചുപോകേണ്ടിവരുന്നു. ഹിമാലയത്തിൽ ഇപ്പോൾ യുദ്ധം അരങ്ങേറിയ പ്രദേശങ്ങൾതന്നെ മകുടോദാഹരണം. എല്ലാമുപേക്ഷിച്ച് അഭയാർത്ഥികളായി ഓടിപ്പോകേണ്ടിവന്ന, യുദ്ധം നടക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ മനുഷ്യർക്ക് പലപ്പോഴും അവർ തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ ഒന്നും ബാക്കിയുണ്ടാവില്ല. ഇന്ന് ലോകമെമ്പാടും നടക്കുന്ന ആയുധ-യുദ്ധങ്ങൾ, ഭൂമിക്ക് ഒരുപാട് നാശം വരുത്തുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, യുദ്ധഭൂമിയെ വെറുമൊരു മാലിന്യക്കൂമ്പാരങ്ങളുടെ ശവപ്പറമ്പാക്കി മാറ്റുന്നു. രാസവിഷങ്ങളും, ഉപയോഗിച്ച് ആയുധങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളും, നിരന്തര നാശഹേതുക്കളായി മാറുന്നു.

യുദ്ധത്തിനുശേഷം സ്വന്തം ഭൂമിയിലേക്കു തിരിച്ചെത്തുന്നവർക്ക് ഒന്നും ബാക്കിയുണ്ടാവില്ല ജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കാൻ. തകർന്നടിഞ്ഞ വീടുകളും ബന്ധങ്ങളും നശിപ്പിച്ച ഭൂമിയും കൊള്ളയടിക്കപ്പെട്ട വിഭവങ്ങളും തകർന്ന മനസുകളും കൂട്ടിച്ചേർത്തുവച്ചിട്ട് എങ്ങനെയാണ് ജീവിതം തുടങ്ങുക? ഓർമകൾപോലും വേദനയായാണ് പിന്നെ മാറുക. ഈ ദുരന്തങ്ങൾ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന എത്ര കുറച്ചു മനുഷ്യരുടെ മനസിൽ മാത്രമേ പിന്നീട് ശാന്തിമന്ത്രം ബാക്കിയുണ്ടാവൂ. യുദ്ധങ്ങളിലൂടെ നാം പലതും നേടുകയാണോ നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണോ?

യുദ്ധം എവിടെ, എന്നുണ്ടായാലും എല്ലാവർക്കുമതു നഷ്ടകച്ചവടംതന്നെ. ആയുധനിർമാണശാലകൾപോലും ഇതിലൂടെ സാമ്പത്തികലാഭം മാത്രമേ കൊയ്യുന്നുള്ളൂ. ആരോഗ്യപരമായും പാരിസ്ഥിതികമായും ഇനി ജനിക്കാനിരിക്കുന്ന തലമുറകൾക്ക് ഇവിടെ പാർക്കാൻ പറ്റാത്ത സാഹചര്യങ്ങൾ തീർക്കുന്നതിന് ആക്കം ഒന്നുകൂടി കൂട്ടുന്നു യുദ്ധം. മുറോറ എന്ന ദക്ഷിണ-പസഫിക് ദ്വീപിൽ 30 വർഷം ഫ്രാൻസ് നടത്തിയ 193 ഭൂപ്രതല-ഭൂഗർഭ പരീക്ഷണങ്ങൾതന്നെ മകുടോദാഹരണം. വരുന്ന ലക്ഷക്കണക്കിനു വർഷങ്ങൾ ഇനി ഇവിടെ ജീവനേ നിലനിൽക്കാൻ പറ്റാത്ത തരിശുഭൂമിയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. പ്ലൂട്ടോണിയം, ട്രിഷ്യം തുടങ്ങിയ ആണവവികിരണങ്ങളുള്ള ധാതുക്കൾ പത്തിരട്ടിയലധികം സാന്ദ്രതയിൽ ലഗൂണിലേക്കിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ആണവമാലിന്യങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ ഏതൊക്കെ ഭാഗങ്ങളിലേക്കെത്തുമെന്ന് യാതൊരു നിശ്ചയവുമില്ല. എന്തൊക്കെ വൈകല്യങ്ങൾക്കാണ് നാം വിധേയരാകേണ്ടിവരിക എന്നും മുൻകൂട്ടി കാണാനാവില്ല. ആണവപരീക്ഷണങ്ങൾ വരുത്തുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ഇത്രയേറെ എങ്കിൽ ഒരു അണുബോംബിന്റെ പ്രത്യാഘാതമെന്തായിരിക്കും? ഭൂമിയെ 500-ലധികം തവണ ചുട്ടുകരിക്കാൻ പോകുന്ന ബോംബുകളുമായിട്ടിരിക്കുന്ന ലോകശക്തികളുടെ മാനസികാവസ്ഥ എന്താണ്? മനുഷ്യന് ഉൾക്കൊള്ളാനോ മനസിലാക്കാനോ സഹതപിക്കുനോ കഴിയാത്ത എന്തോ ഒന്നുതന്നെ.

യഥാർത്ഥത്തിൽ യുദ്ധം പലതലങ്ങളിലേക്കും സംക്രമിക്കുകയാണ്. ക്രിക്കറ്റിൽ പാക്കിസ്ഥാൻ ടീം ജയിച്ചാൽ കളിക്കളത്തിൽ കൊലപാതകം അരങ്ങേറുന്നു. ടെന്നീസും ബാഡ്മിന്റണും ഒക്കെ അരങ്ങേറുമ്പോൾ, അത് മനസിന് ലാഘവത്വം വരുത്തേണ്ടവയാണെന്നും കളിയാണെന്നും വിസ്മരിച്ച്, നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും മനസിൽ നിറയുന്ന സംഘർഷം ഈ യുദ്ധാവസ്ഥതന്നെ. വീഡിയോ ഗെയിമുകളും കമ്പ്യൂട്ടർ ഗെയിമുകളുമായി നമ്മൾ കുട്ടികളെ ഇരുത്തുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസിൽ നിറയുന്നതുമീ സംഘർഷംതന്നെ. ടിവിയിലൂടെ യുദ്ധത്തിൽ തകരുന്ന ജീവിതങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ പഴയ തലമുറയ്ക്ക് അവരുടെ ഒരു ദിവസത്തെ പെൻഷനോ, ശമ്പളമോ എങ്കിലും യുദ്ധത്തിന്റെ ഇരകളാവേണ്ടിവന്നവരുമായി പങ്കുവയ്ക്കണമെന്നുണ്ട്. അതിനുള്ള കനിവുണ്ട്. പക്ഷേ, നിരന്തര സംഘർഷങ്ങളിലൂടെ 'പ്രതിരോധശേഷിയാർന്ന' ഉറച്ചമനസുമായി വളരുന്ന കുട്ടിക്ക് നാളെ മറ്റൊരു യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചും തകരുന്ന ജീവിതങ്ങളെക്കുറിച്ചും കരയുകയേ വേണ്ട. അടുത്തിരിക്കുന്ന കൂട്ടുകാരൻ ആഹാരമില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ, സ്വന്തം വയർ നിറയ്ക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് മനസാക്ഷിക്കുത്തും വേണ്ട. കാരണം അവൻ അന്യനാണല്ലോ. ഇന്ന് നമ്മുടെ മനസാക്ഷി പ്രതിരോധം നേടിയിരിക്കുന്നത് വെള്ളം മൂങ്ങി, ഭൂമിയോടൊപ്പം മരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ച നർമദാ നിവാസിയോടോ, കുടിയൊഴിപ്പിക്കുന്ന പലവിധ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടക്കുന്ന മേഖലകളിലെ മനുഷ്യരോടും ആണന്നേയുള്ളൂ. അങ്ങനെ നോക്കിയാൽ യുദ്ധം പലതരത്തിൽ, രൂപത്തിൽ നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങളിൽ നിറയുകയാണ്. പക്ഷേ, "When they came for the Jew' എന്ന കവിതപോലെ നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങളിലും എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ വലുതല്ലെങ്കിലും ചെറിയ യുദ്ധങ്ങളെങ്കിലും അരങ്ങേറുമെന്നും നമുക്കുവേണ്ടി പറയാൻ ആരുമുണ്ടാവില്ലെന്നും നാമോർത്തേതീരൂ. ഇന്ന് വലിയ യുദ്ധത്തിനോട് നാമെടുക്കുന്ന നിലപാട്, നാളെ നമ്മളോടൊത്ത് ചേരാൻ ഒരുപാട് പേർക്ക് വഴികാട്ടിയാവും.